

דַּרְשֵׁתִי קַרְבָּתְךָ

על פי שיעורו של הרב איתן כהן שליט"א • שיעור מוצ"ש, בית הכנסת פרי מגדים, צפת • השיעור נמסר במוצ"ש פרשת כי תצא, תשפ"ד

האם אתה יודע שיש מלחמה?

"כי תצא למלחמה על איבך וינתנו ה' אלקיך בידך ושבית שבינו" – המפרשים האחרונים מביאים את הזר הקדוש שכתב: "כי תצא למלחמה" – פרוש, זו מלחמת היצר. זו לא מלחמה רגילה. והתורה מבטיחה "ויתנו ה' אלקיך בידך ושבית שבינו".

בינתיים, עד היום, אני רואה שהיצר הרע 'אוכל אותנו'. בכלל לא רואים ש'נתנו ה' בידך? את מה נתן לנו ה' בידנו? בינתיים, עד היום, אני רואה שהיצר הרע 'מכסח אותנו'. אנחנו רחוקים. נראה לי זה הפוך – אנחנו נתנו בידים שלנו. על כל צעד ושעל ניסיונות, קשיים, מיליון ואחת בעיות יש.

איך התורה מעידה פה "ויתנו ה' אלקיך בידך"? לא רק זה, גם "ושבית שבינו". אנחנו רחוקים, אני לא מרגיש שזה ככה. יוצא שיש כאן קשיה גדולה עד מאד, אבל גם יש תשובה אחת פשוטה.

התורה נתנה הקדמה לפני כן. התורה אמרה "כי תצא למלחמה". האם אתה יודע שיש מלחמה או לא? או שאיפה אומר: איזו מלחמה? לא שמעתי על שום מלחמה. אין מלחמה בכלל. אני לא מרגיש בכלל מלחמה. אה, אם אין מלחמה, אז מה אתה רוצה שאחר כך יהיה "ויתנו ה' אלקיך בידך"?

אם אתה יוצא למלחמה, ואתה יודע שאתה נמצא עכשיו בקרב, ואתה צריך לעמד חזק על מנת לנצח, אז 'נתנו ה' אלקיך בידך ושבית שבינו'. אבל אם אתה מגיע ואתה שואל "תגיד לי, איפה המלחמה? אני לא רואה שום מלחמה!" – אם אתה לא רואה מלחמה, אז תשכח גם מההמשך.

אברהם נכנס לכולל, אדם הולך לשיעור תורה, לומד. תגיד לי, אתה מרגיש שאתה במלחמה בזמן הזה או לא? כנראה האדם הזה מרגיש שהוא 'עושה זכות לאלקים', שהוא עושה טובה לאלקים שהוא בא לשיעור, שהוא יושב ללמד. יוצא שגם אדם בכלל לא מודע שהוא במלחמה.

בוא נקח דגמה של בן אדם שלומד יום שלם. יש לו נסיון, יש לו מלחמה כמה זמן הוא לומד. וכמה הזמן שלו יהיה מנוצל – זו מלחמה.

אם כשאתה מגיע לכולל, לפני שאתה נכנס, אתה אומר לעצמך: "עכשיו אני עומד בנסיון". איזה נסיון? נסיון של לומד תורה. זה לא נסיון רגיל, כל היצר הרע נמצא פה. הוא יודע שהמלחמה פה היא קובעת. מה שתעשה בחוץ – שום דבר לא חשוב. תחמד, תקבל שכר. אלא נגד היצר הרע – הדבר היחיד שאתה יכול להלחם אתו, זה רק עם התורה הקדושה. חוץ מהתורה הקדושה אין במה להלחם אתו.

אבל גם בתורה הקדושה יש מדרגות. תגיד לי, כמה זמן אתה לומד? כשאתה לומד, אתה גם חוזר על הלמוד? אתה מנח בלמוד?

התורפה היחידה ליצר הרע – לומד התורה!

יש ורשומי על בן סורר ומורה (סנהדרין פרק ח' הלכה ז'), צפה הקדוש ברוך הוא וראה: סוף בן זה הולך, גומר נכסי אביו ואמו. יבוא יום, הוא גומר את כל הכסף של אבא שלו ושל אמא שלו. ולא רק זה אלא יבוא יום – שהוא ילך וילקט את הבריות. מה הפרוש? גונב את הבריות. ולא עוד, אלא הולך ורוצח את הנפשות. ולא עוד – משכח תלמודו. אמר הקדוש ברוך הוא: "מוטב זמות זכאי ואל זמות חיב".

אומר המכתב מאלהו: גונב מאבא שלו ומאמא שלו – תעביר את זה, זה יחליף. גונב מהבריות, מלקט את הבריות – גם יעברו. רוצח נפשות – גם בסדר, יעברו. אבל משכח תלמודו – עד פה. מאחר והוא עתיד לשכח תלמודו, תהרג אותו היום – מוטב זמות זכאי ואל זמות חיב".

איך זה יכול להיות? פשוט, לומד התורה – זה הדבר הגבוה ביותר שאתה יכול לעשות, וזאת גם התורפה היחידה כנגד היצר הרע. אתה יודע כמה בן אדם יכול להרויח, רק בזה שהוא עושה חשבון עם עצמו על לומד התורה. יתבונן – "באתי לשיעור תורה, כמה למדתי? מה לקחתי משם?". בנוסף, צריך להתאמץ ללמד ברצף, ולעשות הרבה חזרות. הגדלות יוצאת רק מזה שאתה חוזר על הלמוד.

כאשר אתה נכנס לשיעור תורה, או נכנס לכולל, אם אתה מודע שאתה במלחמה – אז "ויתנו ה' אלקיך בידך", אל תדאג, אתה תנצח. אבל אם אתה בא כי אתה 'זורם', ממילא אין פה מלחמה, ואם אין מלחמה, אז גם אין את ההמשך.

הכח העצום של 'הארת פנים'!

יש עוד ענין כפאשר אתה בא לכולל, הרי יש שם אנשים אתה, יש לה שם חברותא. האם אתה שם לב לאנשים שמסביבך. האם אתה מאיר פנים בכולל, אכפת לך מהאורחים שנמצאים שם, מאבכים חדישים שהגיעו... אתה מתיחס אליהם.

או שהתחושה היא 'אני בא, לומד, ברוך השם טוב לי בכולל, יש לי חברותא טובה, אני לומד טוב'. ומה עם האנשים שמסביב? אתה לא יכול להגיד 'מה אכפת לי אני, אני באתי ללמד'!

אני רוצה לספר ספור שקרה לא מזמן, כאן בצפת, ספור על איזה אברהם, באמת רציני מאוד. הוא גם בא ממשפחה מאד איכותית ורצינית. והוא הגיע לגור פה בצפת, ונכנס ללמד בכולל מאד רציני, בתחלת חודש אלול.

הוא הגיע לכולל, למד שם יום יומים, ובא ואמר לי: "זהו, אני עוזב את הכולל. יומים הגעתי לכולל, אף אחד לא הסתכל עלי. אתה יודע, התחנתתי לפני כמה ימים, עכשיו נכנסתי לכולל לשבת ללמוד. חפיתי שמישהו יאיר לי פנים. אבל מקל האברכים שלומדים שם, אף אחד לא הסתכל עלי".

ובאמת כך היה, הוא כבר לא חזר לכולל. וכעת כבר שבוע בלי כולל. הוא אומר: "אני שבוע בבית, אשתי שבורה, אני שבור". אתם יודעים מה הבעיה, שאם היה איזה אחד שרק נגש אליו, טופח לו על השכם, אומר לו: "ואו, איך אני שמח שהגעתי לך". אתה יודע מה עשית ברגע הזה? אתה לא מודע מה עשית ואיזו פעלה פעלת. כל מה שילמד, הכל שלך. אם היום אתה רואה שהוא לא לומד, זה בגלל שאף אחד לא האיר לו פנים. כמה צריך להתחזק בינינו להאיר פנים אחד לשני, איזו לנו משג מה ההשכלות של זה. הייתי באיזה כולל, ומסרתי שיחה בנושא הזה. לאחר שהסתיימה השיחה, אחד האברכים נגש אלי ואמר: "תדע לה, אני כבר נמצא בכולל הזה שלוש שנים, וכל זה הגיע מטלפון אחד".

והוא מספר: "אחרי שהתחנתתי, ברוך ה' קניתי דירה. אבל לאחר איזה זמן, ראיתי שהמצב הפלכלי לא משהו, בפרט בעקבות המשפנתא, אז עזבתי את הכולל והלכתי לחפש עבודה".

"אחרי יומים מתקשר אלי החברותא ואומר לי: 'תגיד לי, איפה אתה? אמרתי לו: 'לא, זהו, אני עזבתי'. 'אתה לא עוזב', הוא אמר לי, 'אני לא יכול בלעדך, אתה החברותא שלי!'. לא היה נעים ממנו, אמרתי לו: 'אתה יודע מה? אני אבוא בינתיים היום, ואחר כך נסדר'. ותרצה מה זה, מהטלפון הזה אני כבר בכולל שלוש שנים".

אתה יודע מה אתה יכול לעשות? לך נראה כאלו זה שום דבר 'שמע, מה עשיתי? אם אתה נכנס לכולל, ואתה יודע שאתה נמצא במלחמה. איזו מלחמה? אתה רגילה. אז ממילא אתה מתנהג אחרת. תסתכלו מסביבכם על האנשים, לא רק על הצעירים, אלא גם על המבוגרים, כל אחד מאתנו זקוק לאיזה משהו שיתייחס אליו, שיאיר לו פנים. אתם לא יודעים מה אתם יכולים לעשות, ובמה אפשר לזכות.

אפשר בשתי מלים להשכין שלום בית!

ספר הרב שמחה הכהן זצ"ל (מתברר הבית היהודי). יום אחד הוא נגש לאיזה אברהם, הוא אומר לו: "אני מודה לך על השלום בית שעשית בין הזוג הזה. אני למעלה מחדשים מנסה להשכין ביניהם שלום, ולמרות כל הנסיון שיש לי בתחום הזה – לא הלך לי. ואתה בשתי מלים עשית שלום בית". "כבוד הרב, אני ממש מצטער, אמנם הייתי שמח לקבל את המחמאה הזאת", אומר לו, "אבל אני בטוח שלא מדבר עלי, אני אף פעם לא עסקתי עם שלום בית".

אמר לו הרב: "אני יודע, אני רוצה לספר לך מה שהיה. נכון שאתמול היית בבית כנסת? היה שם איזה בחור צדיק אחד שיושב לומד, מתמיד. נגשתי לאבא שלו, ספחתי לו על השכם ואמרתי לו: 'אשרי לאבא שיש לו כאלה ילדים'. אמרת את זה או לא אמרת את זה?" אמר לו: "כן, את זה אמרתי".

"אז אתה לא יודע מה שעשית. האבא הזה חזר הביתה, הוא אומר לאשתו: 'די, אפלו אנשים בחוץ מעריכים אותנו, אפלו אנשים בסביבה, בבית הכנסת, מעריכים אותנו. אנחנו עוד רביים! לא נעים לרבי, בואי נעשה שלום בינינו'. אז אני, חדשים מנסה לעשות שלום בית, ולא הצלחתי. אתה בשתי מלים, שרק התחסרת אליו – תרצה מה עשית".

אתה נכנס לבית כנסת – תדע לה, אתה יוצא למלחמה. איזו מלחמה? מלחמה שתשים לב איפה אתה נמצא. שתשים לב מה אתה יכול לעשות.

כל הבעיות שיש לנו בבית תלויות ברגע אחד. הרגע הזה, לפני שאתה נכנס הביתה, לפני שאתה דופק – מה אתה צריך להגיד לעצמך? "אני עכשיו נכנס לחיים של עבודת השם בצורה אחרת". עבדת את השם דרך 'למוד תורה', דרך 'תפילה'. עכשיו הגיע הזמן לעבד את השם דרך 'חסד'. באופן כזה, לא משנה איך יתגלגלו העניינים אחר כך, אבל דבר שתעשה – אתה נקרא עכשיו עובד השם. ובזה נפטרות הבעיות.

אחד שנגנס הביתה והוא יודע "אני נכנס הביתה, כי אני בא לעבד את השם" – נפטרות הבעיות. כל הבעיה שיש לנו בבית, כי כל אחד מצפה "מה אני אקבל מזה?", לא חשוב מה אני אמור לתת, אני רק מצפה 'שיביאו לי'.

שלום בית על פי האריז"ל – פתרון לבעיות!

עכשיו יש לנו ספור של שלום בית על פי האריז"ל. אני אומר לכם, הספור הזה בשם האריז"ל – פותר את כל הבעיות.

ספר איזה יהודי אחד, אשתו הייתה יורדת לחייו. מבזה אותו בבית, מקללת אותו ברחוב, ממש עושה לו צרות וצער גדול. הלך לאריז"ל: "כבוד הרב, הגיעו מים עד נפש. אני לא יכול יותר! לא יכול! היא ממש מבזה אותי בצורה חמורה ביותר, אני לא עומד בזה".

האריז"ל חשב איזו דקה, אומר לו האריז"ל: "תדע לך שבגלגול שעבר זה היה הפוך – אתה היית מציק לאשתך, אתה היית מפרע לה, היית מבזה אותה, היית מצער אותה. עכשיו בורא עולם, בכדי לתקן אותך, החזיר אותך בגלגול והפך את היוצרות. תדע

הכח של מלה טובה לשנות עולמות!

כתוב בפרשת כי תצא (דברים כא, יח): 'כי יהיה לאיש בן סורר ומורה, איננו שמע בקול אביו ובקול אמו, ויסרו אותו, ולא ישמע אליהם'. אומר האדמו"ר מקלויזנבורג, בוא נקרא את הפסוק בנגון אחר: 'כי יהיה לאיש בן' - מזל טוב, יהיה לו בן, איזה יפי! 'סורר ומורה - איננו! - הוא בסדר גמור. 'שמע בקול אביו ובקול אמו!' - גם מקטיב להורים שלו. האם יש לה משהו יותר טוב מזה? 'כי יהיה לאיש בן' - נקדה. 'סורר ומורה - איננו.' 'שמע בקול אביו ובקול אמו'. נו, אז מה הבטיחה? מה שכתוב בהמשך: "ויסרו אותו".

אתה יודע מה הבטיחה? ההורים לא מרצים. למה אתה לא כמו הבן של הווא, למה אתה לא כמו הילד הזה? אם זה ככה, אז 'ולא ישמע אליהם'. אתה מיסר, אתה מוכיח, אתה לא אומר מלה טובה, אתה לא מסתפל על הדברים הטובים. אז גמרנו.

ספר הרב שלמה לוינשטיין: "אתם מכירים אותי אני היום קצת שמן. אבל מי שהפיר אותי לפני 30 שנה - אם הייתי עולה על המשקל, היה יוצא פתק: 'פה זה לא שטיבלך'." [בדרך אגב, היה איזה שמן אחד שרצה לראות כמה הוא שוקל, עלה על המשקל, ראה את המספר טלפון שלו].

אמר ר' שלמה: "אני מספר לכם ספור עלי - ראיתי שאי אפשר ככה, החלטתי לעשות דיאטה, והלכתי לדיאטן". אומר לי הדיאטן: "אדוני, חצי קפסת טונה לארוחת בקר. עכשו, לא טונה בשמן, טונה במים. ארוחת צהרים - תפוח, ועוד פרכיה אחת של ארז, וזהו. ארוחת ביינים - עוד פרי אחד. ולארוחת ערב - החצי טונה שנשאר לה מהבקר. זהו".

"טוב, התחלתי לעשות, ומה אני אגיד לך? יום אחד, לא יודע מה קרה. היה על השלחן 'רוג'לך'. קילו וחצי של רוג'לך על השלחן. אני אומר לעצמי רגע בוא נבדק, הסתכלתי בקפסלה, ראיתי כמה קלוריות יש ברוג'לך אחד. אמרתי: תראה, יש פה בערך 250 קלוריות. והרי אני הולך עכשיו לבית הכנסת, עם המשקל שלי, ועד שאני מגיע לבית כנסת זה רבע שעה הליכה. אני בטוח מוריד 200 קלוריות. אז בטח אני יכול לאכל רוג'לך אחד - והוא כבר ירד בדרך. אבל מה אני אגיד לך? עשיתי פלפולים, ונגמרה הקפסה. עם כל הפלפולים והחשבונות שעשיתי, אני רואה לפני קפסה ריקה".

"טוב, סוף שבוע אני הולך לדיאטן. הדיאטן אומר לי: 'תעלה על המשקל'. אני עולה על המשקל - ירדתי 60 גרם. אומר לי: 'מה זה פה, טפת חלב? אתה עושה ממני צחוק...' נתנו צעקות, בזה אותי. אל תשאל מה עשה לי. צעק עלי כמו שצריה".

"אני, כתגובה על כל הצעקות האלו, מה עשיתי? נכנסתי לחנות של בורקסים, אכלתי קילו וחצי. על הצעקות שהוא נתן לי. אבל אתה יודע מתי התחילה הדיאטה שלי? כשמישהו פגש אותי ברחוב, והוא אמר לי: 'רב שלמה, פה להו רזית וזה יפה לך!' אמרתי: זהו, גמרנו. לא נעים עכשו, אחרי שאמר לי מלה טובה, לא נעים עכשו לפספס. משם התחילה הדיאטה. כל עוד שצעקו עלי - עשיתי בדיק הפוף. אבל המלה טובה שקבלתי, היא נתנה לי את הכח להצליח".

כמה בן אדם צריה לדעת. "כי תצא למלחמה" - אם אתה יודע שאתה נמצא במלחמה, אז 'ונתנו ה' אלקינו בידך'. אם אתה רק זורם, ואתה לא מודע שהחיים שלך זה החיים של מלחמה, אז אתה בטוח מפספס.

בכל מקום שאתה נמצא - תשים לב. אתה לומד תורה, תשים לב שהלמוד תורה כמו שצריה, שיהיה ברצף, שיהיה עם חזרות על הלמוד, שיהיה כמו שצריה.

אתה מגיע למקום שיש בני אדם - תדע, אתה במלחמה. תתיחס. אתה לא יודע שבמלה אחת טובה אתה יכול שבזכותך אברך ילמד בכולל שלוש שנים. שלוש שנים בזכותך. אפשר גם הפוף - שאם לא עשית את זה, בגללך אברך לא למד שלוש שנים בכולל.

אתה נכנס הביתה - אתה לא יודע מה אתה יכול לעשות. עולמות. נצח נצחים אתה יכול לעשות. להשיג שלום בבית שלך, זה גבוה מאד. אבל אתה יכול גם במלה אחת להרס את הכל.

לכו, כל אחד מאתנו ידע - חדש אלול זה חדש שבו אדם צריה לעשות חשבון נפש. אתה לא יודע איזו עליה נוצרת לכו אדם כשהוא עושה חשבון נפש, איזו עליה. בגלל שאנחנו רק זורמים כל הזמן, לא עוצרים לרגע, אנחנו מפסידים את העליה שלנו.

רגע אחד תעצור. תגיד לי, איך התפלה שלי? טובה או לא טובה? איך הבין אדם לחברו שלי? רק תחשב רגע. תעשה לה מחברת, תעשה פנקס. פעם אחת תרשם את זה. אני אומר לך, זה יהיה אלול אחר. אנשים שלא מרגישים אלול - כי הם לא חושבים על אלול, הם זורמים. אם תתחיל לחשב על אלול, תתחיל לחשב על תקון המעשים שלי, איפה אני נמצא, איפה אני רוצה להגיע - רק המחשבה הזאת נותנת הרבה, הרבה כח.

יזכה אותנו השם באמת שפזקה לישועות גדולות, לברכות מרבות, להצלחות, למשיח ברחמים מתוך תשובה אמיתית. אמן ואמן.

לה, כל זמן שהיא מבזה אותך - אתה מתקן את נשמתך. נשמתך הופכת להיות יותר טהורה, יותר מתקנת".

הוא חזר הביתה, אמר לעצמו 'ואו, עכשו הנשמה שלי יותר מתקנת, יותר טהורה'. נכנס הביתה, ופתאום אשתו צועקת עליו, והוא שמח 'תודה להשם! תודה להשם! עכשו הנשמה שלי יותר גבוהה, עכשו הנשמה שלי יותר טובה!'. ממשיכה לצעק עליו, והוא אומר: 'עכשו אני בכלל גבוה לגמרי, אני טהור לגמרי!'. וכך כל יום צועקת, כועסת, והוא... 'מבסוט'. אומר: 'תודה להשם! תודה להשם שפכה זה!'.
עבר איזה חודש, ואשתו ככה קלטה שמישהו השתנה, שאלה אותו: "שמתי לב עליך שאתה נהיית רגוע. מה זה, מה קורה?" הוא לא רצה לספר לה את מה שהאריז"ל אמר. אבל היא לחצה אותו, לא היתה ברה, ספר לה: "בגלגול שעבר אני הייתי מציק לך, עכשו בורא עולם החזיר אותנו בחזרה. כל פעם שאת מבזה אותי, אני מתקן את נשמתך".

היא שמעה את זה, קמה בכעס ואמרה לו: "חשבת שאני אתקן אותך? שנינו לניהם! מה אתה חושב, שאני אתקן אותך? שום דבר! מהיום אני מפרגנת לך, מכינה לך את האכל שאתה אוהב. גמרנו, זהו, אני לא אהיה התקון שלך יותר".
הוא ראה ככה, אמר: 'ואי, עכשו הגיעה צרה חדשה הביתה'. הלק לאריז"ל, אמר לו: "הרב, צרה חדשה". אמר לו האריז"ל: "ביום שספרת לה - נגמר התקון ביניכם. מהיום תתחילו להיות בשלום".

זה הספור, אבל צריה לדעת שהאריז"ל נתן לנו בזה יסוד בחיים. אתה חושב שכשצועקים עליך זה דבר פשוט? מתקנים את נשמתך! תראה איך אתה מסתכל על החיים. זה אותה מציאות - 'צועקים עליך' - אם אתה מסתכל שבוה מתקנים את נשמתך - אתה מקבל את זה בשמחה. אם אתה מרגיש שזה אסון - זה נהיה אסון באמת.

הוא ראה ככה, אמר: 'ואי, עכשו הגיעה צרה חדשה הביתה'. הלק לאריז"ל, אמר לו: "הרב, צרה חדשה". אמר לו האריז"ל: "ביום שספרת לה - נגמר התקון ביניכם. מהיום תתחילו להיות בשלום".

זה הספור, אבל צריה לדעת שהאריז"ל נתן לנו בזה יסוד בחיים. אתה חושב שכשצועקים עליך זה דבר פשוט? מתקנים את נשמתך! תראה איך אתה מסתכל על החיים. זה אותה מציאות - 'צועקים עליך' - אם אתה מסתכל שבוה מתקנים את נשמתך - אתה מקבל את זה בשמחה. אם אתה מרגיש שזה אסון - זה נהיה אסון באמת.

עשתה אתו 'ברוג'ו' שבע שנים!

אנשים בבית רבים על כאלה שטיות, שאם אתה שומע, אתה לא יכול להאמין שעל זה 'הלך הבית'. יש גמרא במסכת חלין (דף נח ע"ב). הגמרא שם מספרת: יש איזה זבוב אחד, קוראים לו "בקא" (מין זבוב נושף קצרצה. רש"י). הוא חי יום אחד. באותו יום שהוא נולד, באותו יום הוא מת, באותו יום הוא מטיל ביצים. הוא מספיק הכל באותו יום.

הגמרא מספרת: יום אחד, קרה איזה ענין, שאשתו ה'בקאית' היתה 'ברוג'ו' אתו שבע שנים*. מדהים, שבע שנים לא מדברת אתו. הגמרא אומרת, למה היתה 'ברוג'ו' שבע שנים? כי יום אחד היא אמרה לו: "היית בעיר 'מחוזא', שמה אנשים שמינים, טובים. והיה איזה אחד, בדיק עלה מהנהר פלו מדשן, ואתה הלכת, מצצת את הדם שלו. איזה דם טעים זה היה, ולא קראת לי! הלכת לאכל לבד? תחיה לבד!". שבע שנים ברוג'ו!

עכשו, אני לא מבין, זה מה שענין את חז"ל? כמה כבר הזבוב הזה שותה דם? אולי מילימטר, משהו כזה. כבר כמה הגדל שלו, והוא חי רק יום אחד, מה כל כך היה חשוב לחז"ל להתעסק בדבר שולי שכזה?

תשמעו איזה יסוד גדול חז"ל באו ללמד אותנו כאן. הספור הזה בגמרא בא להראות לנו על מה אנשים רבים, על איזה שטיות. היית חושב שאנשים רבים על דברים גדולים, משמעותיים. אבל תסתכל בבית, תראה מה מפריע לך בבית? מפריע לי שהסיר הזה נמצא פה? מפריע לי המזון שדולק, אתה תמצא רק דברים כאלה. אני אומר לכם, זה מה שמפריע, שטיות קטנות.

היה איזה אחד שבא אלי פה לפני הרבה שנים, ואמר לי, שהוא ואשתו כבר לא מדברים. שאלתי "מה קרה?" הוא מספר שיש להם ילד אחד בגיל שנתיים, והם מתוכחים, הוא ואשתו, כיצד לחנך את הילד. האם לחנך אותו בצורה נעימה או ביד קשה. אשתו רוצה יד רכה, והוא רוצה ביד קשה. ועל זה הם כבר לא מדברים.

אז הוא בא, שאל אותי לדעתי, רצה לדעת מה אני אומר. באמת, מצא את הבן אדם הכי טוב לשאל אותו. אמרתי לו בתקיפות: "איפה אתה, על מה אתה מדבר, הילד בגיל שנתיים, ואתה מתוכח על חנוף? קדם כל חנוף את עצמך, אחר כך תתחיל לחנך אחרים. אתה רב עם אשתך, הפכת את הבית על הדבר הזה. על מה? על ילד בגיל שנתיים?"

היה איזה אחד, אמר לי: "הרב, אתה יודע, הבית שלנו התהפך! לאשתי היתה יום הלדת, קניתי לה עוגה, קניתי לה בשם, אבל בלונים לא קניתי לה, הלך הבית". אני אומר לכם, זה ספור אמתי, ככה הוא ספר לי. אמר: "מה עושים?" אמרתי לו: "אני לא יודע, אני לא יודע מה עושים". אני באמת לא יודע מה עושים.

אבל באמת היא שזה מה שחז"ל באו לספר לנו פה. חז"ל באו ללמד אותנו יסוד גדול: בוא תראה איך אתה הופך את הבית, מסלק את השכינה, ממש מכלום. וממילא גם להפך, מה אתה יכול לעשות במלה טובה... עולמות, עולמות.

* הגמרא שם מבארת שהכונה בזמן של 'שבע שנים', לתאר זמן שהוא מאד ארוך. דהיינו שבאמת הוא חי רק יום אחד, ובמשגים של ארץ חיים כזה, היא פעסה עליו כל כך הרבה זמן שהוא נחשב כשבע שנים.